

TEZA:

Wydanie opinii przez radcę prawnego o czynnościach zawodowych innego radcy prawnego wymaga przede wszystkim zaistnienia potrzeby albo obowiązku wynikającego z zadań służbowych bądź samorządowych, a przy tym zachowania następujących reguł: wysłuchania opiniowanego, zachowania obiektywizmu, zachowania rzeczowości. Tym samym, konieczne było ustalenie powyższych faktów w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji. Wobec uniewinnienia radcy prawnego przez sąd pierwszej instancji, Wyższy Sąd Dyscyplinarny, po odwołaniu rzecznika dyscyplinarnego, uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

WO – 144/22

ORZECZENIE

z dnia 23 listopada 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki
Sędziowie: S WSD Rafał Rybnik- sprawozdawca
S WSD Katarzyna Baćławik
Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2022 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego M. S., obwinionego o to, że:

1. w czasie zatrudnienia na zastępstwo na stanowisku Naczelnika Wydziału Prawnego (...) na czas nieobecności radcy prawnego J. K., które to zatrudnienie na zastępstwo miało miejsce w okresie od 27.02.2018 roku do dnia 15.04.2018 roku - dokonał niezgodnej ze stanem faktycznym negatywnej oceny pracy radcy prawnego J. K. jako Naczelnika Wydziału Prawnego (...) bez polecenia kierownika jednostki do dokonania takiej oceny oraz bez uzyskania wyjaśnień radcy prawnego J. K. co do podnoszonych wobec niej zarzutów,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. 2020. 75 j.t.) w zw. z art. 13, art. 40, art. 50 ust. 1 i 3 oraz art. 52 ust. 3 i 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

2. w dniu 12 kwietnia 2018 roku ową negatywną ocenę radcy prawnego J. K. jako Naczelnika Wydziału Prawnego (...) zawarł w piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 roku zatytułowanym „Informacja dotycząca sytuacji kadrowej w Wydziale Prawnym (...)”, które to pismo zostało przyjęte za jedną z podstaw wypowiedzenia radcy prawnemu J. K. umowy o pracę, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 13, art. 40, art. 50 ust. 1 i 3 oraz art. 52 ust. 3 i 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

na skutek odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 11 kwietnia 2022 roku od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt D 44/21,

orzeka:

1. uchyla orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 30 listopada 2021 r. i przekazuje sprawę ww. Sądowi do ponownego rozpoznania,
2. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.800 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych) pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 30 listopada 2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uniewinnił radcę prawnego M. S. od wszystkich zarzucanych mu czynów tj. od tego, że:

1. w czasie zatrudnienia na zastępstwo na stanowisku Naczelnika Wydziału Prawnego (...) na czas nieobecności radcy prawnego J. K., które to zatrudnienie na zastępstwo miało miejsce w okresie od 27.02.2018 roku do dnia 15.04.2018 roku - dokonał niezgodnej ze stanem faktycznym negatywnej oceny pracy radcy prawnego J. K. jako Naczelnika Wydziału Prawnego (...), bez polecenia kierownika jednostki do dokonania takiej oceny oraz bez uzyskania wyjaśnień radcy

prawnego J. K. co do podnoszonych wobec niej zarzutów,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. 2020. 75 j.t.) w zw. z art. 13, art. 40, art. 50 ust. 1 i 3 oraz art. 52 ust. 3 i 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

2.w dniu 12 kwietnia 2018 roku ową negatywną ocenę radcy prawnego J. K. jako Naczelnika Wydziału Prawnego (...) zawarł w piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 roku zatytułowanym „Informacja dotycząca sytuacji kadrowej w Wydziale Prawnym (...)”, które to pismo zostało przyjęte za jedną z podstaw wypowiedzenia radcy prawnemu J. K. umowy o pracę,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 13, art. 40, art. 50 ust. 1 i 3 oraz art. 52 ust. 3 i 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji wskazał, że notatka sporządzona przez obwinionego nie ma ani charakteru formalnego, ani charakteru oceny pokrzywdzonej w zakresie wykonywanych przez nią czynności zawodowych. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie ma żadnych podstaw do formułowania tezy, jakoby obwiniony zobowiązany był uzyskać polecenie swojego zwierzchnika przed dokonaniem rozeznania i swojej oceny co do prawidłowości zasad organizacyjnych obowiązujących w Wydziale Prawnym (...) w związku z dotychczasowym kierowaniem nim przez pokrzywdzoną. Za nieuzasadnione Sąd I instancji uznał także obowiązek wysłuchania pokrzywdzonej przed wydaniem oceny z uwagi, iż jego ocena dotyczyła kwestii administracyjnych i organizacyjnych a nie obowiązków zawodowych merity radcy prawnego. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego obwiniony był zobowiązany z uwagi na pełnioną funkcję do tego, aby w zakresie swoich obowiązków rozeznac się co do zastanych zasad organizacyjnych i żadne polecenie służbowe nie było do tego wymagane. Z uwagi na powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny oddalił również wnioski dowodowe zgłoszone przez strony na rozprawie, uznając je za zmierzające do badania kwestii, które nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia i w postępowaniu dyscyplinarnym badane w ogóle być nie powinny.

Od wyżej wymienionego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie złożył Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił, obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych obwinionemu M. S. poprzez błędne przyjęcie, że zarzucane obwinionemu zachowanie opisane we wniosku o ukaranie nie stanowią naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 13, art. 40, art. 50 ust. 1 i 3 oraz

art. 52 ust. 3 i 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Ponadto, Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił także obrazę przepisów postępowania, tj. w pierwszej kolejności art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie części wniosków dowodowych jako rzekomo bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzających jedynie do przedłużenia postępowania - w szczególności wniosku o odtworzenie nagrań z zeznań świadka K. C. oraz dowodu z przesłuchania świadków K. C. i A. H. W dalszej części Rzecznik zarzucił naruszenie art. 2 § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k., art. 4, art. 7 oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami obiektywizmu oceny dowodów. W konsekwencji powyższych zarzutów Rzecznik Dyscyplinarny wskazał także na dopuszczenie się przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia uniewinniającego radcę prawnego M. S. poprzez brak ustalenia szeregu istotnych okoliczności - w szczególności, że obwiniony sporządził notatkę zawierającą szereg bezpodstawnych i nieprawdziwych zarzutów wobec pokrzywdzonej, a która to notatka stała się przyczyną zwolnienia pokrzywdzonej z pracy. Rzecznik Dyscyplinarny w odwołaniu domaga się uzupełnienia postępowania dowodowego w zakresie w jakim Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pominął wnioski dowodowe zgłoszone we wniosku o ukaranie oraz na podstawie art. 452 § 3 k.p.k. o zwrócenie się do Sądu Rejonowego VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o nadesłanie z akt postępowania o sygn. akt VIII P 36/18 wyroku z dnia 31 stycznia 2022 r. wraz z pisemnym uzasadnieniem, włączenie go w poczet materiału dowodowego i przeprowadzenie dowodu na okoliczność ustaleń faktycznych dokonanych we wskazanym postępowaniu sądowym. Ponadto, Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia w całości i uznanie radcy prawnego M. S. winnym zarzucanym mu czynów i wymierzenie mu kar wskazanych we wniosku o ukaranie - po uzupełnieniu wadliwie ograniczonego postępowania dowodowego, ewentualnie o uchylenie skarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania w przypadku dokonania oceny, że konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Powyższe Rzecznik Dyscyplinarny uzasadnił przede wszystkim tym, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przeprowadził wybiórcze postępowanie dowodowe oraz, że Sąd I instancji z góry przyjął, iż obwiniony nie dopuścił się jakiegokolwiek nieprawidłowego działania i pod tak dokonaną ocenę przeprowadził szątkowe postępowanie dowodowe, tj. jedynie w takim zakresie, jakie było sądowi potrzebne dla wydania orzeczenia uniewinniającego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Nie

można zgodzić się z Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, że obwiniony nie naruszył art. 13, art. 40, art. 50 ust. 1 i 3 oraz art. 52 ust. 3 i 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Nie można się także zgodzić ze stanowiskiem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że notatka sporządzona przez obwinionego nie ma ani charakteru formalnego, ani charakteru oceny pokrzywdzonej w zakresie wykonywanych przez nią czynności zawodowych. Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela również oceny Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, który wskazał, iż obwiniony miał prawo do swojej odmiennej od pokrzywdzonej oceny i skoro tak było, to kwestie te zobowiązany był sygnalizować swojemu przełożonemu.

Zauważyć należy, iż czynności organizacyjne polegające na rozkładzie pracy na poszczególnych radców prawnych również są czynnościami zawodowymi radcy prawnego i wykonywaniem zawodu radcy prawnego o których mowa w art. 52 ust. 3 i 4 KERP. Powyższe niewątpliwie ma wpływ na świadczoną pomoc prawną przez tychże radców prawnych. Ponadto chęć wprowadzenia zmian czy ulepszeń nie oznacza wyrażania negatywnych ocen wobec pracy innego radcy prawnego i dyskredytowania go w oczach jego przełożonego. W sytuacji, gdy obwiniony chciał zasugerować inny sposób organizacji pracy mógł to zrobić poprzez wyrażenie propozycji wprowadzenia zmian lub ulepszeń bez krytykowania pracy pokrzywdzonej oraz oceniania jej osoby i jej stosunku wobec innych współpracowników. Dodatkowo zauważyć należy, iż w piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 r. obwiniony wskazuje tak: „część osób z „z grupy uprzywilejowanej” (radców prawnych WPR związanych z J. K.) często w arogancki sposób odmawiało udzielenia pomocy prawnej, sporządzenia opinii lub udziału w sprawie czy spotkaniu, twierdząc że nie należy to do ich zadań i obowiązków. (...) Te osoby znając J. K. jako osobę konfliktową i niezyczliwą, zwracało się o pomoc i poradę do innych poza J. K. prawników WPR lub prawników / radców spoza WPR.” Nie powinno zatem ulegać wątpliwości, iż powyższe stanowi ocenę pracy pokrzywdzonej, ale i nie tylko pokrzywdzonej, bowiem także jej współpracowników. Powyższe stanowi negatywną ocenę świadczonej przez pokrzywdzoną i jej współpracowników pomocy prawnej. Zwroty takie jak „arogancki”, „konfliktowa”, „niezyczliwa” są zwrotami z całą pewnością ocennymi i negatywnymi. Ponadto zostały wypowiedziane w kontekście oceny pracy pokrzywdzonej, jako radcy prawnego udzielającego pomocy prawnej, zgłaszanych się do niej i jej współpracowników osób.

Podkreślić zaś należy, iż zgodnie z art. 52 ust. 3 KERP „Niedopuszczalne jest wypowiedzianie przez radcę prawnego wobec osób trzecich negatywnej opinii o czynnościach zawodowych innego radcy prawnego, chyba że potrzeba albo obowiązek takiej oceny wynikają z

zadań lub uprawnień służbowych bądź samorządowych.” Zgodnie zaś z ust. 4 ww. przepisu „Radca prawny wydający opinię o wykonywaniu zawodu przez innego radcę prawnego obowiązany jest wysłuchać opiniowanego oraz zachować obiektywizm i rzeczowość.” W związku z powyższym wydanie opinii przez radcę prawnego o czynnościach zawodowych innego radcy prawnego wymaga przede wszystkim zaistnienia potrzeby albo obowiązku wynikającego z zadań służbowych bądź samorządowych, a przy tym zachowania następujących reguł: wysłuchania opiniowanego, zachowania obiektywizmu, zachowania rzeczowości. Tym samym, konieczne było ustalenie w toku postępowania przed Sądem I instancji, czy powyższe zostało spełnione. Zgodzić się zatem należy z Rzecznikiem Dyscyplinarnym, że zasadne było ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących zatrudnienia radcy prawnego M. S. na zastępstwo na czas nieobecności pokrzywdzonej, w tym w szczególności: czy zostało wydane obwinionemu polecenie dokonania oceny pracy pokrzywdzonej, a także w jaki sposób i czy rzetelny, weryfikowalny i prawidłowy obwiniony poczynił ustalenia co do rzekomych nieprawidłowości opisanych w piśmie obwinionego z dnia 12 kwietnia 2018 r. oraz czy sformułowane przez obwinionego zarzuty wobec pokrzywdzonej były prawdziwe, a także jaki był cel złożenia pisma do rąk burmistrza K. C. Tym samym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny niezasadnie oddalił wnioski dowodowe zgłoszone w toku sprawy przed Sadem I instancji. Ustalenia czy obwiniony otrzymał polecenie dokonania oceny pracy pokrzywdzonej oraz czy ustalenia poczynione przez obwinionego, stanowiące podstawę oceny były prawdziwe miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia czy został popełniony delikt dyscyplinarny.

Poza powyższym nawet zakładając, iż prawdą jest, że obwiniony takie polecenie otrzymał od burmistrza K. C., to w dalszej kolejności ocenie podlega, czy wydając opinię na temat oceny pracy pokrzywdzonej obwiniony zachował reguły wynikające z art. 52 ust. 4 KERP. Zauważyć zatem należy, iż obwiniony sam przyznał, iż nie wysłuchał pokrzywdzonej przed wydaniem opinii. Podczas zeznań przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym, dnia 01.04.20219 wskazał, iż nie konsultował z pokrzywdzoną tego co ustalił. Zastanowić się należy także czy obwiniony był w stanie w niniejszej sprawie zachować obiektywizm skoro szykował się na to, aby w razie zwolnienia pokrzywdzonej objąć jej stanowisko. Dalej czy opinię sporządzoną przez obwinionego można uznać za rzeczową, jeśli obwiniony sam przyznał, iż o pracy pokrzywdzonej rozmawiał tylko z wybranymi przez siebie osobami, nie zaś ze wszystkimi podwładnymi i współpracującymi z pokrzywdzoną osobami. Taką opinię zatem trudno uznać za rzeczową. Żadne okoliczności pozamerytoryczne i pozaprofesjonalne nie mogą mieć wpływu na treść opinii wydanej przez radcę prawnego o czynnościach zawodowych innego radcy prawnego. Wydana opinia powinna

być obiektywna i rzeczowa. Wyższy Sąd Dyscyplinarny zgadza się z Rzecznikiem Dyscyplinarnym, iż jak wynikało z zeznań świadków J. W., A. H., K. Z., R. P., M. K., M. O. - radca prawny M. S. nie rozmawiał z żadną z tych osób na temat ewentualnych problemów organizacji pracy w Wydziale Prawnym. Zeznania świadków nie potwierdziły też pozostałych zarzutów sformułowanych wobec pokrzywdzonej.

Ponadto, zauważyć należy, iż materiał dowodowy potwierdził także, że nie tylko w piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 r. obwiniony formułował wobec osób trzecich negatywne oceny pracy pokrzywdzonej. Z protokołu rozprawy z dnia 14.03.2019 r. przed Sądem Rejonowym VIII Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VIII P 366/18, wynika, iż w zakresie niewystąpienia przez pokrzywdzoną z wezwaniem do zapłaty do Spółdzielni Budowlano - Mieszkaniowej (...) mimo wskazania, że należy to zrobić (co było także jedną z przyczyn wypowiedzenia pokrzywdzonej umowy o pracę), wynika, co zeznał świadek K. C., iż o tej sprawie dowiedział się gdzieś na przełomie lutego i marca 2018 roku podczas dłuższej nieobecności pokrzywdzonej. Świadek wskazał także, iż obwiniony radca prawny M. S. pełnił wówczas obowiązki za pokrzywdzoną i wtedy różne sprawy wyszły. Świadek dodał także, iż obwiniony sygnalizował mu nieprawidłowości.

Podkreślić należy, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny błędnie stanął na stanowisku, iż obwiniony mógł dokonać rozeznania organizacji pracy i zgłosić ewentualne uwagi swojemu przełożonemu. Notatki obwinionego natomiast nie sposób uznać jako tylko uwagi i propozycje wprowadzenia zmian w organizacji. Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nacechowana ona jest głównie negatywną oceną pracy pokrzywdzonej. Ponadto, takie oceny były całkowicie zbędne. Postawa obwinionego jak i zgromadzony w toku sprawy materiał dowodowy niewątpliwie jednak pokazuje, iż celem obwinionego nie było wprowadzenie zmian w zakresie organizacji, ale pozbawienie pokrzywdzonej pracy i zajęcie jej stanowiska. Zgodzić się należy z Rzecznikiem Dyscyplinarnym, iż nie bez znaczenia jest data sporządzenia przez obwinionego pisma, tj. na 3 dni przed powrotem pokrzywdzonej. Ponadto, oceny te zostały wykorzystane do rozwiązania z pokrzywdzoną umowy o pracę. Zostały one bowiem wymienione m.in. w pkt 3 i 5 wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 17.05.2018 r. Dodatkowo podczas zeznań z dnia 01.04.2019 r. przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym obwiniony potwierdził, iż ustalenia i notatkę poczynił w tym celu aby mogła posłużyć do wypowiedzenia pokrzywdzonej umowy o pracę. Była to zatem ocena pracy zawodowej radcy prawnej J. K. Odbyla się natomiast ona całkowicie bez wyjaśnień pokrzywdzonej. Dodatkowo jak wynika z zeznań świadków przesłuchanych w czasie postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym, odkąd obwiniony przyszedł na zastępstwo za

pokrzywdzoną, zachowywał się tak jakby miał zostać na tym stanowisku znacznie dłużej.

Z uwagi zatem na powyższe, trafne są także zarzuty, co do nielojalności obwinionego wobec drugiego członka samorządu, koleżanki radcy prawnego, jak również, co do podjęcia przez obwinionego działań mających na celu pozbawienie pokrzywdzonej zatrudnienia. Zgodnie z art. 13 „Radcowie prawni są odpowiedzialni za samorząd radców prawnych, a w relacjach wzajemnych kierują się zasadami koleżeństwa.” Kodeks Etyki zawiera także szereg zakazów, których realizacja ma powodować wzmacnianie lojalności oraz koleżeństwa zarówno w stosunku do samorządu radcowskiego, jak i innych radców prawnych, a dotyczą one m.in. właśnie zakazu podejmowania czynności zmierzających do pozbawienia innego radcy prawnego zatrudnienia lub utraty klienta (art. 50 ust. 3 KERP), a także zakazu wypowiedzania przez radcę prawnego wobec osób trzecich negatywnej opinii o czynnościach zawodowych innego radcy prawnego (art. 52 ust. 3 KERP).

Podkreślić raz jeszcze należy, iż obwiniony sam przyznał podczas zeznań z dnia 01.04.2019 r. przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym iż ustalenia i notatkę poczynił w tym celu aby mogła posłużyć do wypowiedzenia pokrzywdzonej umowy o pracę. Z zeznań zaś przesłuchanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego świadków wynika, iż obwiniony podczas pracy na zastępstwo zachowywał się tak jakby miał zamiar objąć stanowisko pokrzywdzonej.

W świetle powyższych zapatrywań stwierdzić należy, iż słusznie zauważył Rzecznik Dyscyplinarny, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął błędne założenie, że obwiniony M. S. prawidłowo realizował powierzone mu obowiązki i że ich realizacja w ogóle nie może być przedmiotem postępowania dyscyplinarnego.

Mając zatem na uwadze powyższe, a także zgodnie z naczelną regułą kodeksu postępowania karnego, wyrażoną w art. 454 § 1 (reguła na peius), która stanowi o tym, że w przypadku uniewinnienia oskarżonego lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie, sąd odwoławczy nie może go skazać. Wobec powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych jak w punkcie pierwszym orzeczenia na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74⁶ ustawy o radcach prawnych.

Końcowo należy wskazać, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił wnioski dowodowe w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z wydruków dokumentów w postaci orzeczeń Sądu Pracy wraz z ich uzasadnieniami jednocześnie oddalając wniosek pełnomocnika

pokrzywdzonej o zwrócenie się do Sądu Rejonowego o zwrócenie się o poświadczone odpisy przedmiotowych dokumentów pozostawiając Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu decyzję co do ewentualnego pozyskania tych dokumentów.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono jak w punkcie 2 orzeczenia w oparciu o przepis art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1962 r. o radcach prawnych.